

veauet for disse ydelser bør efter arbejdsgivernes opfattelse fastlægges efter en indgående undersøgelse og overvejelse i Socialreformkommissionen.

Under drøftelserne har parterne fastholdt de ovenfor nævnte principielle standpunkter, og den enighed, der gennem forhandlingerne er opnået, strækker sig ikke videre end til at anbefale den nedenfor skitserede midlertidige løsning, som kan gennemføres ved lov med ret kort varsel. Denne løsning, som endnu ikke er udarbejdet i detaljer, går i hovedtrækkene ud på følgende:

Den af kasserne hidtil udøvede anvisningsvirksomhed og kontrol med ledige medlemmer overtages af de offentlige arbejdsanvisningskontorer. Udvalget skønner, at en sådan ændring kan finde sted pr. 1. april 1968; denne skæringsdato må fastsættes i loven.

Dagpengenes størrelse fastsættes af de enkelte arbejdsløshedskasser under hensyn til fagets årsløn.

Dagpengebeløbene kan dog ikke fastsættes til beløb mindre end 15 kr. pr. dag eller mere end 50 kr. pr. dag i en 6-dages uge. For ikke-forsørgere med under 15 års medlemsanciennitet kan dagpengesatsen ikke overstige 35 kr. før 1. april 1968. Understøttelsen kan aldrig overstige 80 pct. af den arbejdsløses hidtidige løn.

Medlemsbidraget fastsættes som angivet i det nævnte forslag fra Arbejdsløsheds-kassernes Samvirke, således at bidraget står i et bestemt forhold til det af kassen fastsatte dagpengebeløb for medlemskredsen — eventuelt for de enkelte brancher. Det vil sige, at bidraget skal være det samme i alle kasser, der fastsætter samme dagpengesats. For dagpengesatsen 50 kr. regnes således med et årligt medlemsbidrag på 91 kr.

Den enkelte kasse fastsætter som hidtil et særligt medlemsbidrag til dækning af kassens administrationsudgifter.

Den foreslåede ændring af principperne for fastsættelse af medlemsbidrag vil betyde, at medlemsbidraget for nogle kassers vedkommende bliver lavere end i dag, medens bidraget i andre kasser bliver højere.

Når ordningen finansieres som her skitseret, vil de enkelte kasser ikke længere komme til selv at bære nogen økonomisk risiko. Man har imidlertid ikke på dette

grundlag fundet, at der nu bør stilles forslag om sammenslutning af arbejdsløsheds-kasser eller om at centralisere hele arbejdsløshedsforsikringen i een kasse. Men det er af repræsentanterne for Arbejdsløsheds-kassernes Samvirke i udvalget fremhævet, at den skitserede ordning i sig bærer spiren til en sammenlægning af arbejdsløsheds-kasser inden for forskellige områder.

Hver enkelt kasse indbetaler til statskassen den del af kassens formue, som efter arbejdsløshedslovens § 22, stk. 2, skal indbetales til statskassen ved en kasses opløsning m. v. En opgørelse heraf er foretaget i henhold til § 4, stk. 4 i lov nr. 46 af 27. februar 1958. Der må herudover tages stilling til, på hvilken måde kasserne skal kunne disponere over den tilbageblevne del af deres formue.

Hvis understøttelsesudgifterne overstiger det samlede medlemsbidrag, dækkes underskuddet ved tilskud af statskassen; har det samlede medlemsbidrag oversteget udgifterne, indbetales forskellen til statskassen.

Det er en forudsætning for den skitserede ordning, at de enkelte kasser, som hidtil, skal kunne opgive statsanerkendelsen. Det kan forudses, at enkelte kasser vil benytte denne adgang, men det er af Arbejdsløsheds-kassernes Samvirkes repræsentanter i udvalget udtalt, at langt den største og i henseende til medlemstal betydeligste del af kasserne ønsker at bevare statsanerkendelsen og således deltage i udligningsordningen.

I tilknytning hertil bemærkes, at kassernes nuværende store medlemstal til en vis grad må tilskrives det forhold, at fagforbundene har pålagt deres medlemmer pligt til at være arbejdsløshedsforsikret. Det ville være uheldigt både samfundsmæssigt og rent økonomisk, om denne forsikringspligt bortfaldt, hvorved anføres, at kasserne ikke efter den skitserede ordning mere vil have nogen økonomisk interesse i opretholdelse af forsikringspligten.

For så vidt angår arbejdsgivernes bidrag til forsikringen er der i udvalget enighed om, at det med henblik på opretholdelse af en høj beskæftigelse ikke kan anses for hensigtsmæssigt at belaste produktionen med en forhøjelse af det nugældende arbejdsgiverbidrag.

Med hensyn til udgifterne ved det foreliggende forslag henvises til vedlagte bilag.